

Del debat sobre l'admissió a tràmit de l'estatut d'autonomia de Catalunya, podríem traure moltes conclusions, però en destacaria una: que el conflicte no és, en absolut, que molts catalans no puguem «sentir-se espanyols» (una qüestió a priori emocional), sinó que a la dreta ibèrica, paradoxalment, no li interessa de cap manera que la majoria dels catalans puguem «sentir-se també espanyols» (una qüestió política). El PP no ha fet mai res de res per tal que això siga democràticament possible, encara que tot el Parlament de Catalunya haja decidit traslladar-se a Madrid per a demanar, en cada intervenció, la seua doble nacionalitat. Són sords? No. El PP no vol que els catalans puguem «sentir-se també espanyols» perquè no és rendible: si abandonen el camorriste diari, en els pròxims comicis reduirien els seus vots a la meitat. Solament accepten, per tant, la doble nacionalitat dels jugadors de futbol.

La tensió que creix al voltant de les qüestions identitàries de Catalunya, com ja passà amb el “Pla Ibarretxe”, formen part d'un guió escrit fa ja molt de temps. Res de nou. Bé que els va interessar durant un temps fer el paripé i dir que parlaven “catalán en la intimidad”. Els insults, amenaces i atacs dels darrers mesos a Catalunya per esdeveniments com el retorn dels papers de Salamanca o l'opa de Gas Natural sobre Endesa ja auguraven què passaria amb l'estatut. Una vegada més, doncs, el guió establert no és més que el pretext de la dreta per a erosionar el govern (-s) socialista (-es) en el poder. Però el mal ja està fet i el veritable problema és que no hi ha camí de retorn; probablement, la pretesa erosió no afectarà solament a un partit sinó a totes les institucions. Al capdavall, sembla que és el PP qui vol que España se rompa.